

Ügyfélmény

Novella

© Bors Gábor, 2015
www.mkmuhely.hu

János rosszkedvűen, és ennek megfelelően lassan, kimért tempóban sétált a jól ismert utcán. Ismét eltelt három év, ismét lejárófélben van a jóállás hordozható számítógépére, és ismét végig kell csinálnia azt a tortúrát, amit egy új masina beszerzése jelent.

Humán érdeklődésű pedagógusként Jánosnak nem sok érzéke volt a műszaki cikkekhez. Szorgalmas ember lévén mindennek gondosan utánaolvasott, és igyekezett értelmezni is az információkat – így mindig felkészülten, határozott elképzelésekkel indult neki az aktuális új számítógép megvásárlásának. Sajnos ez a felkészültség rendszerint csak arra volt elég, hogy megfelelő magabiztossággal tudja közölni a boltban éppen aktuálisan dolgozó eladóval, hogy mit is szeretne. A lekezelő hangnemben feltett keresztkérdésekre már nem tudott reagálni, az eladó pedig rendszerint addig fokozta a fölényeskedést, amíg János be nem adta a derekát, és meg nem vásárolt egy gépet, amiben mindenképp duplaannyi volt (János sosem értette, hogy ez miért is jó), és csak 50%-kal került többbe, ennél fogva ár / érték tekintetében jelentősen jobban járt, mintha a saját buta elképzeléséhez ragaszkodik a végéig. János látta a magasabb árat, de a magasabb értéket hiába kereste, mert az új gép pontosan ugyanazt csinálta, mint az előző, csak rendszerint minden máshol volt rajta, így a megvásárlása után 2-3 hétig külön kínszenvedés volt vele dolgozni. Aztán, amikor megszokott mindent, meg is szerette az új masinát, de utána a teljes 36 hónapos időszakra rányomta a bélyegét az érzés, hogy egy csomó pénzt feleslegesen fizetett ki. Aztán, mivel János irtózott a jóállás nélküli munkaeszközöktől, 3 év elteltével lehetett mindent előlről kezdeni.

János fejében sokszor megfordult a gondolat, hogy átpártol egy másik üzlethez, de tekintettel arra, hogy minden egyes vásárlásakor más eladó szolgálta ki, még nem adta fel a reményt, hogy legközelebb jobb lesz.

Borongós, lassú léptei végül a bolt elé vitték. Benyitott, köszönt, és ekkor érte az első meglepetés – a pult mögött álló (ismét új) eladó barátságosan, kedvesen üdvözölte, és az elődein megfigyelhető gunyoros, leereszkedő félmosolynak nyoma sem volt az arcán. Az üzlet is megváltozott – a polcokat szabályosan elborító áruk helyett ízléses, szépen kialakított belső térbe érkezett a vevő, a nyomasztó, klausztrófó belsejébe egy kellemes, otthonos élmény váltotta fel. János késztetést érzett, hogy egy kicsit alaposabban körülnézzen – az elmúlt napokban annyiféle kütyüről olvasott, hogy határozottan jól esett párat megnézni, megtapogatni élőben is. Az idegessége kezdett tovatűnni, és arra gondolt, hogy ezúttal talán mégsem lesz olyan tortúra a számítógép-vásárlás, mint a korábbi alkalmakkor.

A szemle befejeztével János odaállt a pulthoz. Az eladó közben egy másik vevővel foglalkozott – gyorsan, hatékonyan, de mégis barátságos stílusban válaszolta meg a középkorú hölgy kérdéseit, aki az újonnan szerzett mikroprocesszorral a kezében (ajándék a fiának) jókedvűen távozott.

Jánosra került a sor, aki nyugodt, kimért hangon elmondta, mit is szeretne. Az eladó értő arccal bólogatott, majd a végén biccentett.

’Látom, alaposan, utánajárt mindennek, és pontosan tisztában van azzal, mire is van szüksége,’ mondta elismerően. ’Van ilyen gépünk, 190.000 FT-ba kerül, és jelenleg több, mint 10 darab van raktáron... sőt, itt is van

egy a polcon. Parancsoljon, nézze meg közelebbről,’ mondta, és odaadta a szürke dobozt Jánosnak.

János megilletődötten forgatta a kezében a jellegtelen, funkcionális csomagolást. Tessék-lássék kinyitotta, de igazából nem is akarta közelebbről megnézni a gépet – látott már róla több tucat fotót, pontosan tudta, milyen alkatrészek vannak benne, és az előzetesen 200.000 FT-ban meghatározott célárnak is megfelelt. Már nyitotta volna a száját, hogy közölje az eladóval, megveszi a gépet, de amikor felnézett, az eladó nem volt a pult mögött. Csak pár perc múlva tért vissza, sejtelmes mosollyal az arcán, és egy másik dobozt hozott.

’Sikerült megnézni a gépet?’ kérdezte. ’Funkcionálisan remek darab, magam sem tudnék hasznosabbat ajánlani.’ Kis szünet után folytatta. ’Azonban, ha nem csak a funkcionális szempontok számítanak... akkor azt javasolnám, vessen egy pillantást erre a kis műremlere is.’

János némi rossz érzéssel vette át az újabb dobozt. Gyönyörű, esztétikus fotók borították csodaszép, boldog emberekkel, akiknek az életét a gép láthatóan jobbá tette. Ravasz módon, elrejtve, de mégis feltűnő módon szerepeltek rajta a gépben szereplő izgalmasabb alkatrészek, amelyek szinte teljesen megegyeztek a János által kinézett masina alkatrészeivel. A doboz kibontása után egy formatervezett, könnyű, már-már sportos hatású hordozható számítógép került elő, és János kénytelen volt konstatálni, hogy a gép szexepilje rá is hatással van.

’Mennyibe kerül ez a gép?’ kérdezte.

’420.000 FT-ért az öné lehet,’ mosolygott rendületlenül az eladó.

’Jól értem, hogy ez a termék duplaanyiba kerül, mint a másik, miközben a tudásuk gyakorlatilag megegyezik?’ kérdezte János, akin ismét erőt vett az a rossz érzés, ami a boltba való belépés előtt szorongatta. Az eladó felemelte a kezét.

’Távol álljon tőlem, hogy rábeszéljem erre a nagyszerű szerkezetre, hiszen funkcionálisan az Ön által kinézett gép is tökéletes. Igazából csak egyetlen szót mondanék Önnek, és ha azzal nem győzőm meg, már írom is a számlát a másíkról.’

János bizonytalanul állt, nem szólt semmit, az eladó pedig intett, hogy hajoljon közelebb.

’Én azért venném az Ön helyében ezt a gépet, mert olyan... punci.’

János meghökkent – de az érzés nem a tagjait görcsbe rántó megdöbbenésre emlékeztette, hanem inkább arra, amikor az ember befelé sétál a tengerbe, és egy váratlan hűvös hullám elborítja a felsőtestét. A víz az első pillanatban hideg, de utána rövidesen simogatóan, befogadóan fogja körülölelni.

’Punci?’ kérdezett vissza bizonytalanul.

’Punci,’ bólogatott bátorító mosollyal az eladó.

Jánost jóleső meleg árasztotta el. Félretolta a jellegtelen szürke dobozt, és jelentőségteljesen rátette a kezét a sportos gép csomagolására. Az eladó kiállította a számlát, János fizetett, és a hónap alá vette új szerzeményét. Kezet fogott a barátságosan mosolygó eladóval, majd elindult kifelé.

’Punci,’ mormolta boldog félmosollyal az arcán, miközben kilépett a bolt ajtaján egy szebb, jobb világba.